

nebo pán čeledi zneužívati propůjčeného mu práva domácí kázně ke zlému nakládání, jímž by pokáraný utrpěl škodu na těle. Stane-li se tak a má-li zlé nakládání v zápětí viditelné známky a pro tělo škodlivé následky, i když není další poruchy tělesné nebo duševní činnosti osoby pokárané, dopustí se osoba kárného práva zneuživší přestupku podle §§ 413 a 421 tr. zák. Mělo-li pak zlé nakládání za následek těžké ublížení na těle osoby poškozené, dlužno pachateli přičísti zločin těžkého ublížení na těle, dokáže-li se mu nepřátelský úmysl. Nelze-li takový úmysl dokázati, pachatel však mohl seznati, že jeho jednání, — překročení kázeňského práva zlým nakládáním, — může přivoditi nebo zvětšiti nebezpečnost pro život, zdraví a tělesnou bezpečnost osoby, s níž bylo zle nakládáno, jest odůvodněno odsouditi ho pro přestupek § 335 tr. zák. (vid. sb. 885/86, 1430/91, 4034/13 a sb. n. s. čís. 1447). V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný, chtěje potrestati učně jeho dozoru svěřeného za to, že nevyhověl přesně danému rozkazu, hodil po něm taškou a zasáhl ho do hlavy, při čemž řemínkem tašky bylo poraněno učňovo oko, čímž mu způsobil těžké ublížení na těle, spojené s porušením zdraví trvajícím přes 30 dní a s úplnou nezpůsobilostí k povolání kratší 20 dní. Toto jednání bylo vzhledem ke zjištění rozsudkovému, že obžalovaný neučinil tak v úmyslu zlém nebo nepřátelském, nýbrž z neopatrnosti, avšak mohl předvídati, že svým jednáním může učni ublížiti na těle, kvalifikováno právem za přestupek podle § 335 tr. zák. a nepopírá zmateční stížnost až na shora probrané námitky vůbec, skutkovou podstatu tohoto přestupku. Tímto trestným činem musil by ostatně obžalovaný uznán býti vinným i tehdy, kdyby se mu přiznalo kárné právo, poněvadž podle toho, co uvedeno, dlužno z kárného práva podle §§ 413 a 421 tr. zák. vyloučiti případy těžkého ublížení na těle. Napadený rozsudek není tedy právně mylným, naopak odpovídá správnému použití zákona i zjištěnému stavu věci. Bylo proto neodůvodněnou zmateční stížnost zavrhnouti.

Čís. 3255.

Nesprávné celní deklarace při dovozu motorových kol a svádění celníků dary k úlevám při vyclívání za účelem a v úmyslu, by zamlčením váhy a typu motorů bylo dosaženo předepsání menšího cla ke škodě celního eráru, nezakládá skutkovou podstatu zločinu svádění ke zneužití moci úřední podle § 105 tr. zák., jehož skutková podstata vylučuje úmysl způsobiti škodu, ani spoluvinu na zločinu zneužití moci úřední podle §§ 5, 101 tr. zák., jednali-li celníci v dobré víře, že dovezená kola jsou vždy stejná, souhlasí s údaji celní deklarace, a nepřesvědčivše se o váze a typu motorů, nekonali sice řádně svou službu, nikoliv však v úmyslu poškozovacím, nýbrž jde tu o zločin podvodu podle § 197 tr. zák. a přečin podle § 2 zák. o úplatkářství.

Spoluvina podle § 5 tr. zák. předpokládá, že hlavní pachatel a spoluvinník jednali v témže úmyslu.

(Rozh. ze dne 7. září 1928, Zm I 211/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Liberci, ze dne 14. února 1928, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými Julius J. zločinem svádění k zneužití moci úřední podle § 105 tr. zák. a Kamil Sch. zločinem spoluviny na zločinu svádění k zneužití moci úřední podle §§ 5, 105 tr. zák.

Důvody:

I. Zmateční stížnost obžalovaného Julia J-e vytýká, dovolávajíc se číselně jen důvodů hmotněprávní zmatečnosti čís. 9 a) a 10 § 281 tr. ř., rozsudku také rozpor, který spatřuje v tom, že stěžovatel byl uznán vinným zločinem svádění ke zneužití moci úřední ve smyslu § 105 tr. zák., kdežto v jednání celních úředníků, jež stěžovatel podle tohoto rozsudkového výroku hleděl svěsti k porušení úředních povinností, obžalovaných Rudolfa Sch-a, Josefa H-a a Otty K-a spatřuje rozsudek skutkovou podstatu pouhého přečinu podle §§ 3, 4 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n. Námitka ta by zdánlivě mohla přicházeti v úvahu jako věcné uplatňování důvodu zmatku čís. 5 § 281 tr. ř., jako výtky vnitřního rozporu rozsudku, není však v tomto směru zmateční stížností blíže vůbec nijak dolíčena. Mimo to nemá zrušovací soud podnětu ku přezkoumání rozsudkového výroku, vztahujícího se na obžalované celní úředníky, an tento výrok, nebyv napaden v otázce viny zejména ani státním zastupitelstvím, nabyl moci práva. Avšak zmateční stížnost nedolíčuje ani důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., neboť nesnaží se dovoditi, že jednání stěžovatelovo nezakládá skutkovou podstatu trestného činu vůbec, nýbrž dovozuje jen, že tu jde o pouhý přečin podle § 2 zákona o stíhání úplatkářství, a také svým konečným návrhem domáhá se výslovně jen toho, by stěžovatel byl uznán vinným pouze tímto přečinem. Než ani námitky důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř. neprovádí zmateční stížnost způsobem, vyhovujícím zákonu, pokud popírá určité skutečnosti, jež rozsudek bere za prokázány. Ocítá se takto v rozporu s ustanovením § 288 čís. 3 tr. ř., podle něhož je skutkovými zjištěními rozsudkovými vázán nejen zrušovací soud, nýbrž i stěžovatel při uplatňování kteréhokoli z důvodů hmotněprávní zmatečnosti. Tomu je tak zejména, pokud podle tvrzení zmateční stížnosti nebylo prý zjištěno, že stěžovateli byla známa větší váha vyclívaných motorů. Námitka je věcně bezdůvodna přes to, že se v rozsudku výslovně nikde nepraví, že byla stěžovateli ona skutečnost známa, neboť rozsudek zjišťuje nejen, že celní deklarace firmy J. a spol., podle nichž váha vyclívaných motorů činila vesměs 18½ kg a na jichž základě bylo celními úředníky upuštěno od vážení motorů, byly nesprávné (falešné), poněvadž motory byly (ve skutečnosti) těžší a že tyto deklarace byly vystavovány řečenou firmou, nýbrž též, že se konečný úmysl obou stěžovatelů, tedy ovšem i úmysl obžalovaného J-e nesl se k tomu, by oněmi nesprávnými celními deklaracemi bylo dosaženo předepsání nižšího cla a by si stěžovatelé zamlčením cla zajistili výhody ke škodě celního eráru. Rozsudek zjišťuje

dokonce, že J. a Sch. využívali za účelem právě naznačeným bezelstnosti celních úředníků, že se jednalo vždy o jeden a týž typ a zejména o touž váhu motoru a že celní deklarace byla správná. Zjištění tohoto úmyslu předpokládá však zřejmě a přímo nezbytně také přesvědčení nalézacího soudu, že stěžovateli byla větší váha motorů známa. Úvahami, jimiž se zmateční stížnost snaží dovoditi opak, netřeba se proto blíže-vůbec zabývatí a stačí podotknouti, že toto přesvědčení soudu nachází ve výsledcích hlavního přeličení, zejména i ve zodpovídání se stěžovatele samotného dostatečnou oporu. Jak zmateční stížnost dále namítá, nebylo prý zjištěno, že stěžovatel poskytoval celním úředníkům po 50 Kč za každý motor z toho důvodu, by větší váha motoru nebyla zjištěna ke škodě eráru; stěžovatel prý nevěděl ani nemohl vědět, že a oč bude stát na celních poplatcích zkrácen. Než i těmito svými tvrzeními ocitá se zmateční stížnost v přímém, podle § 288 čís. 3 tr. ř. nepřípustném rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, podle něhož se úmysl stěžovatelův nesl zejména i k tomu, by si zamlčením váhy zajistil výhody ke škodě celního eráru, a netřeba se proto těmito vývody blíže obíratí.

Pokud by bylo lze v námitce vnitřního rozporu, v úvodu tohoto rozhodnutí uvedené spatřovati též hmotněprávní výtku, že nelze, dospěl-li nalézací soud k závěru, že nešlo u celníků o zneužití moci úřední, ani v jednání stěžovatelově shledati skutkovou podstatu zločinu svádění k zneužití úřední moci podle § 105 tr. zák., dlužno uvéstí toto: Napadený rozsudek zjišťuje, že primérní a hlavní úmysl obžalovaných Julia J-e a Kamila Sch-a směřoval k tomu, by způsobili státu škodu ve výši asi 16.000 Kč. Vzhledem k tomuto poškozovacímu úmyslu stěžovatelů neměl ovšem soud jejich čin podřaditi ustanovení § 105 tr. zák., ježto skutková podstata zločinu svádění ke zneužití moci úřední podle § 105 tr. zák. takový úmysl vylučuje. Přistupuje-li k jednání v § 105 tr. zák. naznačenému úmysl způsobiti škodu, tu takové jednání zakládalo by skutkovou podstatu spoluviny na zločinu zneužití moci úřední podle § 5, 101 tr. zák. V § 101 tr. zák. jest tato součást skutkové podstaty v subjektivním směru výslovně uvedena. Avšak přes to nebylo by lze jednání obžalovaných Julia J-e a Kamila Sch-a podřaditi ani ustanovením §§ 5 a 101 tr. zák., neboť dlužno při tom přihlížeti ku dalším skutkovým zjištěním rozsudku. Napadený rozsudek zjišťuje ohledně spoluobžalovaných celníků Rudolfa Sch-a, Josefa H-a a Otty K-a, že jednali v důvěře, že dovezená motorová kola jsou vždy téhož typu, že jich motorová váha je vždy stejná a souhlasí s údaji celní deklarace, podle níž proclívání motorových kol prováděli, že tedy, nepřesvědčivše se podle svých instrukcí o váze a typu motorových kol, nekonali sice řádně službu, že však nečinili tak v úmyslu poškozovacím. Neměli-li však spoluobžalovaní celníci úmyslu, způsobiti státu škodu, nebylo lze podřaditi jejich čin pod ustanovení § 101 tr. zák. Pro akcesorní povahu spoluviny nelze však se zřetelem na různost úmyslu jednak celníků, jednak obžalovaných Julia J-e a Kamila Sch-a říci, že čin posléze jmenovaných zakládá zločin podle §§ 5 a 101 tr. zák. Spoluvina podle § 5 tr. zák. předpokládá, že hlavní pachatel a spoluvinník jednali v témže

úmyslu. Leč proto nelze ještě říci, že čin obžalovaných J-e a Sch-a byl beztrestným anebo že jej bylo podřaditi pouze § 2 zákona o úplatkářství, jak míní stěžovatel Julius J. Nálezací soud zjistil, že úmysl obou stěžovatelů nesl se k tomu, by nesprávnými celními deklaracemi dosáhli předepsání menšího cla, tedy, by si zamlčením váhy a typu motorů zajišťovali výhody ke škodě celního eráru, a že využili za tím účelem důvěry celníků, že se jedná vždy o týž typ a tutéž váhu motorů a že celní deklarace jest správná. Obžalovaní J. a Sch. uvedli tedy podle těchto zjištění, zejména falešnými deklaracemi celníky v omyl co do kvality a váhy motorů v úmyslu, by tím způsobili státu škodu 200 Kč a 2.000 Kč převyšující. Čin jejich zakládal by tedy se zřetelem na uvedená zjištění při správném jeho podřazení zákonu zločin podvodu podle §§ 197, 200 a 203 tr. zák., pokud se týče u obžalovaného Kamila Sch-a spoluviny na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 200 a 203 tr. zák. a poněvadž zároveň J. na návod a za pomoci Sch-a sváděl celníky poskytováním darů k úlevám, nikoliv ku stranickosti, při vyclívání, též přečin podle § 2 zákona o úplatkářství (spoluviny na něm). Podřadil-li tudíž nálezací soud jednání obou stěžovatelů skutkové podstatě zločinu podle § 105 tr. zák. (§ 5, 105 tr. zák.), ač je bylo na základě rozsudečných zjištění správně podřaditi skutkové podstatě těžšího zločinu podvodu, pokud se týče spoluviny na zločinu podvodu podle uvedených §§ a přečinu podle § 2 zák. o úpl. (spoluviny na něm), je vidno, že nálezací soud sice zákon mylně vyložil, nikoliv však v neprospěch stěžovatelů a nelze tudíž zmateční stížnost Julia J-e, pokud se domáhá zrušení rozsudku, v tomto směru považovati za provedenou v jeho prospěch, jakž podle § 281 první odstavec tr. ř. dlužno za to míti. Bylo proto stížnost Julia J-e jednak jako bezdůvodnou, jednak jako po zákonu neprovedenou zamítnouti.

II. Zmateční stížnost obžalovaného Kamila Sch-a opírá se číselně o důvody zmatečnosti čís. 5, 9, 10 a 11 § 281 tr. ř., z nichž však důvodů zmatku čís. 10 a 11 vlastními vývody vůbec nedoličuje. Výtkami a námitkami, směřujícími proti rozsudkovému výroku o vině stěžovatelově, snaží se pouze dovésti, že se stěžovatel trestného činu vůbec nedopustil. Překročení trestní pravomoci nálezacího soudu při výměře trestu spatřuje stížnost Sch-ova v tom, že soud nepřihlížel k některým okolnostem polehčujícím, z nichž však ani jediná není toho rázu, by zakládala zvláštní zákonnou sazbu trestní ve smyslu čís. 11 § 281 tr. ř. Stěžovateli byl trest vyměřen, jak výslovně uvedeno je v rozsudkových důvodech, podle první věty, tedy podle nižší sazby § 105 tr. zák., tedy bez ohledu na okolnosti přitěžující. Přicházejí tedy dotyčné vývody v úvahu pouze jako doličování opravného prostředku odvolání. Pokud vytýká také stížnost Sch-ova, uplatňujíc číselně zmatek podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., rozsudku vlastně vnitřní rozpor podle § 281 čís. 5 tr. ř. a dovozuje, že nelze, pak-li podle zjištění samotného rozsudku pokládali celní úředníci údaje celních deklarací za pravdivé a správné a své úřední moci nezneužili, ani stěžovateli klásti za vinu svádění ke zneužití úřední moci; stačí ji odkázati na úvahy, jimiž shora dovozena byla bezpodstatnost námítky, uplatňované v týchž směrech zmateční

stížností obžalovaného J-e. S hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. vytýká stížnost Sch-ova dále, že z rozsudku není zjevno, které ze skutečností, v nichž spatřována jest stěžovatelova spoluvina na zločinu podle §§ 5, 105 tr. zák., pokládá nalézací soud za zjištěny jednak doznáním stěžovatele samotného, jednak údaji spoluobžalovaného J-e, a že pro výrok, vztahující se na stěžovatele, nejsou uvedeny důvody. Výtka je v tom i onom směru bezdůvodna. Obžalovaný Sch., který původně vše popřel a tyrdil, že nevěděl, že mezi celními poplatky, účtovanými J-em, byly také dary pro celní úředníky, doznal při svém výslechu v trestním řízení důchodkovém výslovně, že celní úředníci dostávali od J-e peníze, a uvedl také při hlavním přelíčení, že mu to bylo známo. Obžalovaný J. udal, že se Sch., který byl spolumajitelem, později jediným majitelem firmy J. a spol., vyjádřil po celním pozastavení firmy, k němuž došlo v březnu 1925 ve V. proto, že také tehdy byly motory proclívány s menší váhou než skutečnou, a které mělo v zápětí a skončilo tím, že firma musila zaplatiti důchodkový trest 30.000 Kč, že tento peníz musí býti proclením vynahražen. J. udal dále, že i Sch. byl přítomen ujednání, k němuž došlo podle rozsudkového zjištění mezi J-em a zatím zemřelým celním oficiantem L-em při druhém proclení motorových kol v L., a jež znělo v ten rozum, že motory nebudou odmontovány (a váženy), že L. obdrží za toto opomenutí u každého motoru 50 Kč a že prvých 50 Kč, určených pro L-e, žádal J. od Sch-a. Tato zjištění opravňovala nalézací soud k rozsudkovému výroku, podle něhož stěžovatel čin obžalovaného J-e nastrojil (úmyslně způsobil), k jeho provedení úmyslným zjednáním prostředků pomáhal a k jeho bezpečnému (jistému) provedení přispěl. Vytýká tudíž zmatečnou stížnost rozsudkovému výroku i neúplnost i nedostatek důvodů zřejmě neprávem. Dovolávajíc se obsahu spisů o trestní věci proti obžalovanému J-ovi pro zločin krádeže (krajského soudu v Liberci), zejména údajů, které učinil za tohoto trestního řízení sám J., snaží se stížnost dovoditi, že obžalovaný Sch. obchodu motorovými koly nerozuměl, on se nestaral, že byl jeho majitelem jen pro forma a pod. Nehledíc však k tomu, že tu jde vesměs o věci, jež nikterak nemusí býti na újmu pravdivosti shora uvedených údajů obžalovaného J-e, na nichž je zbudován rozsudkový výrok o vině Sch-ově, bylo z řečených trestních spisů při hlavním přelíčení podle výslovného záznamu jednacího protokolu pouze konstatováno, že svého času bylo proti J-ovi vedeno trestní řízení pro zločin podvodu, správně krádeže a zpronevěry, které však bylo zastaveno. Ostatní obsah těchto spisů nepřišel podle jednacího protokolu, o jehož opravu (doplnění) žádáno nebylo, vůbec na přetřes, nemůže se ho tedy vzhledem k předpisu prvního odstavce § 258 tr. ř. dovolávati ani stěžovatel. Stejně je tomu, pokud zmatečnou stížnost další částí svých vývodů hledí na podkladě těchto spisů vzbuditi pochybnosti o věrohodnosti obžalovaného J-e a o pravdivosti oněch jeho údajů, na nichž založil nalézací soud přesvědčení o vině stěžovatelově. Prohlášení, které učinil obžalovaný J. v trestním řízení důchodkovém, že netvrdí, že od celních úředníků žádal příznivé vyclení, mohlo snad míti význam pro řešení

otázky stupně trestného zavinění obžalovaných celních úředníků, netýká se však správnosti rozsudkového výroku, vztahujícího se na stěžovatele, obvláště když zjištění soudu, že obžalovaní J. a Sch. využili důvěry celníků, přímo vylučuje, že J. od nich žádal příznivé vyclení. Vytýká tudíž i v tomto bodě zmateční stížnost rozsudku zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř., patrně jeho neúplnost jakož i domnělý rozpor se spisy, neprávem. Výtkou, činěnou zmateční stížností rozsudku s hlediska důvodu zmatku čís. 5 § 281 tr. ř. v ten rozum, že nejsou v rozsudku uvedeny důvody pro výrok, že stěžovatel jednal z pohnutek nízkých a nečestných, uplatňuje stížnost jen opravný prostředek odvolání z rozsudkového výroku, jímž byla u stěžovatele vyslovena ztráta práva volebního. Způsobem při uplatňování zmatků hmotněprávních s hlediska předpisu § 288 čís. 3 tr. ř. nepřipustným, počíná si však zmateční stížnost též, pokud dalšími obšírnými vývody dovozuje, že nalézací soud dospěl k přesvědčení o vině stěžovatelově neprávem jednak na základě stěžovatelova doznání, jednak na základě údajů nevěrohodného prý spoluobžalovaného J-e. Nejde tu v podstatě než o pouhé podle §§ 258 i 288 čís. 3 tr. ř. nepřipustné brojení proti postupu nalézacího soudu při oceňování výsledků hlavního přeličení a je tomu tak zejména, pokud zmateční stížnost tvrdí, dovolávajíc se zodpovídání se stěžovatelova, že byl toho domnění, že se celním úředníkům dostává pouhého všeobecně prý obvyklého zpropitného, nevěděl však, že úředníci mají takto býti sváděni ke stranictví nebo k porušení svých úředních povinností. Zjišťujeť rozsudek o stěžovateli Sch-ovi dále, že musil věděti, že celní úředníci dostávají peněžité dary pravidelně, že k tomu dával k dispozici své prostředky a že byl zkrátka zasvěcen do celé manipulace. Stěžovatel sám ostatně na konec doznal, že mu bylo známo, že celní úředníci dostávají od J-e peníze. Uváží-li se, že případů, v nichž motory nebyly za ony dary celním úředníkům po 50 Kč při každém motoru váženy, bylo podle rozsudkového zjištění v letech 1926 a 1927 celkem neméně než 33 a že celní úředníci obdrželi takto úhrnem 1.650 Kč, jeví se námitka zmateční stížnosti, že se stěžovatel domníval, že jde o pouhé zpropitné, bezpodstatnou, zvláště když také stěžovatel musil podle rozsudkového zjištění věděti i o tom, že ony celní deklarace nejsou správné. Stejně lichou jest i další námitka zmateční stížnosti, podle níž prý částky, jichž se dostávalo celním úředníkům, nedosahují ani zdaleka oné výše, kterou by byli obdrželi jako premii (asi 10%) i v případě zjištění důchodkového podvodu. Zmateční stížnost přehlíží důležité v tom směru rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaní celní úředníci jednali v dobré víře, totiž v předpokladu, že váha jimi proclívaných motorů je vždy stejná. Připouštíť toto zjištění logický závěr, že, kdyby se celní úředníci byli v určitém případě přesvědčili, že onen jejich předpoklad je mylný a že byl vyvolán manipulacemi podvodnými, bylo by zůstalo při tomto jediném případě a tedy by se jim také oné premie bylo dostalo pouze jedinkráte. Než k tomu nahledíc, jedná se tu především o otázku viny na straně obou stěžovatelů a tu vychází z rozsudkových zjištění na jevo, že vynaložením oněch 1.650 Kč na darech celním úředníkům zjednali si

hmotnou výhodu ve výši mnohem značnější, jelikož 16.000 Kč, o které byl stát podle rozsudkového zjištění takto zkrácen, značí zároveň zcela nepochybně také hmotný prospěch stěžovatelů. Bylo proto zamítnouti obě zmateční stížnosti jako bezdůvodné, z valné části však jako po zákonu pokud se týče vůbec neprovedené.

Čís. 3256.

Přestupku podle § 32 zbroj. pat. se dopouští, kdo má (drží) zbraň nebo munici, nemaje k tomu povolení. Povolení jest třeba jen k držení zbraně neb munice zapovězené. Zakázanou zbraní jest, kterou zákon (§ 2 zbroj. pat.) za takovou prohlašuje; nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest však držba zbraní i tehdy, přičí-li se v š e o b e c n é m u dočasně vyslovenému zákazu míti zbraně.

(Rozh. ze dne 8. září 1928, Zm. II 218/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 13. dubna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 32 zbrojního patentu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, citujíc důvody zmatečnosti čís. 9 a), b) a 10 § 281 tr. ř. namítá v podstatě pouze podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že byl obžalovaný odsouzen pro přestupek § 32 zbroj. pat. neprávem, poněvadž prý dovolené zbraně lze držeti beztrestně a o zabaveném revolveru obžalovaného soud nezjistil, že byl vzhledem ke své délce zbraní zapovězenou, ba nemohl vůbec zjistiti, jaká zbraň to byla. Poukaz rozsudku na zákaz držeti zbraně (jakékoliv), vyslovený výnosem zemské policejní správy v Opavě ze 4. května 1923, na nějž poukazuje správa policejního ředitelství v Mor. Ostravě, nestačí prý k odůvodnění odsuzujícího výroku, poněvadž jde o speciální místní předpis, platící jen pro určitý okrsek, který mimo to svou všeobecností nemůže stačiti k odsouzení obžalovaného. Než zmateční stížnost jest na omylu. Zrušujícím rozhodnutím nejvyššího soudu v Brně ze dne 12. listopadu 1927, vydaným v této trestní věci, bylo vysloveno, že přestupku § 32 zbroj. pat. se dopouští, kdo má (drží) zbraň nebo munici, nemaje k tomu povolení. Povolení jest třeba jen k držení zbraně nebo munice zapovězené. Zakázanou zbraní jest, kterou zákon (§ 2 zbroj. pat.) za takovou prohlašuje; nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest však držba zbraní i tehdy, přičí-li se všeobecnému dočasně vyslovenému zákazu míti zbraně. Vycházeje z tohoto právního názoru, vyslovil prvý soud, že se sice nedá zjistiti, je-li revolver zabavený obžalovanému zakázanou zbraní ve smyslu § 2 zbroj. pat., uznal však správně, že držba revolveru obžalovaným byla nedovolená, poněvadž, jak vysvítá z přípisu policejního